

ΚΡΙΤΙΚΗ

«Ένα καπέλο γεμάτο βροχή»

Από το Σατιρικό Θέατρο

ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνοθεσία: Στ. Καυκαρίδης

Σκηνικά: Μ. Λοίζου

Κοστούμια: Κ. Καυκαρίδης

Παίζουν: Ελενα Ευσταθίου, Δημήτρης Ξύστρας, Κοσμάς Κονδύλης, Πόπη Αβραάμ, Χάρης Πισίας, Γιάννης Κωμοδρόμος, Ζωή Κυπριανού, Νίκος Μάκκας.

Η παράσταση του έργου του Μ. Γκάσο «Ένα καπέλο γεμάτο βροχή» προκαλεί σύλλογισμούς για τη σχέση του δραματικού κειμένου και της θεατρικής του παρουσίασης. Το έργο του Μ. Γκάσο, ενός επαγγελματία ηθοποιού, ο οποίος δεν ήρθε στο θέατρο απ' έξω, αλλά γεννήθηκε σαν δραματουργός μέσα από το θέατρο δεν είναι ένα αυτοτελές λογοτεχνικό έργο. Είναι μάλλον ένα επαγγελματικό, σχεδόν τεχνικό σχέδιο της μελλοντικής παράστασης, που απευθύνεται κατ' αρχήν στους ηθοποιούς, που θα ερμηνεύσουν τους ρόλους. Το έργο δεν περιέχει ούτε λαμπρό διάλογο, ούτε ψυχολογικά πολυδιάστατους μονολόγους, προτείνει όμως τις προδιαγραφές του κάθε ρόλου, οι φαινομενικά στερεότυπες ατάκες του στην πραγματικότητα προσχεδιάζουν με ακρίβεια

ρικό χρονόμετρο, που αρχίζει την αντίστροφη του μέτρηση καθώς τελειώνει η κάθε δόση του ναρκωτικού. Η ένταση του μεταδίδεται στο κοινό. Θα μπορούσαμε να μιλούμε για μια ψυχοσωματική μέθοδο ερμηνείας.

ΤΟΝΙΣΜΕΝΑ με ένα διαφορετικό τρόπο παίζουν τους ρόλους της γυναίκας και του πατέρα του ναρκομανή Τζώννη η Πόπη Αβραάμ και ο Δ. Ξύστρας, συνειδητά κρατώντας την απόσταση της άγνοιας για το πρόβλημα του και υπογραμμίζοντας έτσι την τραγική μοναξιά του. Και οι δύο τους προσθέτουν στο θίασο επαγγελματική σταθερότητα και με την παρουσία τους στη σκηνή εξασφαλίζουν κατά πολύ την ποιότητα της παράστασης. Ο Δ. Ξύστρας που ανέλαβε τον ρόλο του λίγες μέρες πριν από την πρεμιέρα, δημιουργεί ένα ήρωα τόσο γεμάτο με τον εαυτό του που δεν του μένουν περιθώρια να κατανόησει τον πόνο του άλλου. Ο Ν. Μάκκας, ο Πόλο, μαζί με τον πατέρα και τον Τζώννη θυμίζει το κλασικό μυλλερικό τρίγωνο του πατέρα με τους δύο του γιους. («Ο θάνατος του εμποράκου», «Ήταν όλοι τους παιδιά μου»). Θάλεγα, ότι ο Ν. Μάκκας υλοποιεί τις δυνατότητες του γραπτού του ρόλου, δεν εξαντλεί όμως τις δικές του ερμηνευτικές δυνατότητες. Ο σκηνοθέτης Στ. Καυκαρίδης έχει πολύ δίκαιο που δεν βάζει αυτούς τους

τα πλαίσια της δυνατής ερμηνευτικής εργασίας.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ του Σατιρικού Θεάτρου ανακαλύπτει και υλοποιεί τις προοπτικές, που περικλείει το έργο. Και πρώτ' απ' όλα αυτό αφορά τον ερμηνευτή του κεντρικού χαρακτήρα, τον Κοσμά Κονδύλη. Ο ηθοποιός δημιουργεί μια **μορφή** που προεκτείνεται πολύ από το γραπτό κείμενο του ρόλου του. Ταυτόχρονα δουλεύει με ενδιαφέροντα τρόπο με το λόγο. Ενώ πολύ συχνά συμβαίνει οι ηθοποιοί να βλέπουν την εκφραστική απόδοση του λόγου σαν μοναδικό τρόπο της ύπαρξης τους στη σκηνή, ο Κ. Κονδύλης δίνει τον προφορικό λόγο σαν μια μόνο από τις λειτουργίες της μορφής, που πλάθει, σαν μια μόνο λεπτή κλωστή που συνδέει τον ήρωά του με τα πρόσωπα που τον πλησιάζουν. Ο λόγος γι' αυτό είναι ένας τρόπος να κρύψει την πραγματική του κατάσταση την στιγμή που με μια αρρωστημένη προσοχή παρακολουθεί την μοναδική του πραγματικότητα, εκείνη που είναι μέσα του. Ο ηθοποιός εντυπωσιάζει με την τέχνη που κυβερνά το σώμα του. Μοιάζει σάμπως νάχει μέσα του ένα εσωτε-

τέςσερεις βασικούς ήρωες να μεταβάλλονται για να δώσουν την αγάπη που τους ενώνει σαν λειτουργία αυτών των χαρακτήρων, αλλά την ερμηνεύει σαν ένα δεσμό, μια αλυσίδα, μια σύνδεση μεταξύ των τεσσάρων, ο καθένας από τους οποίους βασανιστικά ανήκει στους άλλους.

Δuo παρατηρήσεις μόνο. Οι μορφές των τύπων του υποκόσμου είναι μεν γραμμένες πολύ σχηματικά αλλά και στην σκηνική τους παρουσία η σχηματικότητα δεν είναι λιγότερη. Ο Χ. Πισίας, η Ζωή Κυπριανού και ο Γ. Κωμοδρόμος δίνουν πολλή έμφαση στο μακιγιάζ, στο ντύσιμο και την τραχειά συμπεριφορά των τυποποιημένων «κακών» που παρουσιάζουν.

ΤΑ κείμενα του Μπ. Μπρεχτ προσφέρουν μια ταιριαστή συνοδεία στο έργο. Πιστεύω, όμως ότι στη θέση της συγκρατημένης απαγγελίας στην Ε. Ευσταθίου έπρεπε να δοθεί περισσότερη ελευθερία στην ερμηνεία του ποιητικών κομματιών, θα μπορούσε να την αξιοποιήσει.